

ville jo kunne erindre, at Striden var lige saa levende, ja langt mere levende og blussende imod de to foregaaende Ministerier som imod dette.

Nu staa vi altsaa overfor det Forhold, at der ikke vil efter al Rimelighed blive vedtaget nogen regelmæssig Finantslov. Thi det er lidet rimeligt, at Flertallet her i Thinget vil vedtage Udvalgets Flertals Forslag, og den fortræffelige Dei, som den ærede Ordfører anviste os til dog at faae en Finantslov ved at stemme for, som han sagde, Folkethingets fortrinlige Finantslov, er desværre affaaen. Jeg veed ikke, om den ærede Formand har meddeelt det, men det er en bitterlig Kjendsgjerning for os, at Landstinget nu har vedtaget Finantsloven i den Skikkelse, hvori den er indstillet af Fællesudvalgets Flertal, og at der altsaa ikke kan komme nogen Finantslov frem uden ved at vedtage det samme Forslag, selv om de andre Forslag blive stillede til Afstemning. Det er da ganske vist værd nu at kaste et Blik paa det Spørgsmaal, hvem der bærer Ansvar, hvem der bærer Skylden, og hvem der driver os ind i en saadan Kamp og en saadan Konflikt, som den, der nu vil fremkomme. Den ærede Ordfører (Berg) gjorde sig det meget let, idet han sagde: Vi kaste alt vort Ansvar over paa Regjeringen; vi kaste vor Sorg over paa Regjeringen, naar vi elste den, og vi kaste alt vort Ansvar over paa Regjeringen, naar vi ikke elste den. Det forekommer mig, at det er at gjøre sig Sagen overmaade let. Jeg tror nu ikke, at Regjeringen kan bære Ansvar for Alt, hvad det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds faar Folkethingets Flertal til at vedtage. Det er et større Ansvar, end jeg tror, nogen Regjering kan bære, hvis den skal gjøres ansvarlig for, hvad det ærede Medlem kan faae Folkethingets Flertal til at vedtage. Jeg veed ganske vist, at Ministeriet ifølge Grundloven er ansvarligt for Kongens Handlinger og skal dække Kongens Ansvar; men at Ministeriet ogsaa er ansvarligt for det ærede Medlems Handlinger og skal dække hans Ansvar, kan jeg dog ikke antage skulde være Grundlovens Mening. Den ærede sidste Læser, nemlig det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein-Ledreborg) søgte nærmere at begrunde, at det skulde være Ministeriets Ansvar. Det skulde forsaavidt være Ministeriets Ansvar, ganske vist ikke fordi Ministeriet nu havde viist nogen Mangel paa god Villie til Imødekommen, men fordi det oprindelig havde været Ministeriets Skyld, at de Punkter, der vare Stridens Gjenstand, overhovedet ere komne ind paa Finantsloven, idet de fra Ministeriets Side indeholdt nye Fordringer, som det ikke var berettiget at stille. Jeg maa nu dertil sige, at det er at fremsætte Sagen paa en overmaade vrang Maade. Ingen af de Punkter, der hovedsagelig har været Tale om, kunne kaldes nye Punkter, som ere blevne bragte ind paa Finantsloven.

Det er overmaade gamle Punkter. Jeg vil nu ikke tale om Spørgsmaalet om Bevillingen til nyt Skibsmateriel, hvor det dreier sig om, hvorvidt der skal bygges større eller mindre Skibe, om Marinens Lavo i dette Dieblit kræver den ene eller den anden Slags Skibe. Jeg veed ikke, hvorledes man skal kunne undgaa at komme ind paa dette Spørgsmaal ved Finantsloven, naar det ikke er aldeles definitivt ordnet ved nogen anden Lov. Jeg ser ikke, hvorledes man med noget Skin af Ret kan sige, at dette er et Punkt som Regjeringen har forceret ind paa Finantsloven. Jeg maa med Hensyn til Spørgsmaalet om Lønningstillaget spørge, om det er et nyt Punkt, Regjeringen har bragt ind paa Finantsloven. Er det ikke vitteligt for os Alle, at det har staaet paa Finantsloven i en Række af 5 Aar, og at Grundten til, at man undlod at optage det ifjor, ene og alene var den, at man nærede det forsængelige Haab, at Folkethinget skulde gjøre nogle Lønningsslove færdige, i hvilket Tilfælde man da vilde forbeholde sig nærmere at undersøge, hvorledes man var stillet. Og endelig, hvad Universitetet angaar, er det da et nyt Punkt, eller kan det siges at være et nyt Standpunkt at indtage, at ville hævde, at Universitetets Formue skal konserveres. Er det ikke det, man ad forskellige Veie har søgt, eller enhver Regjering har søgt at hævde og navnlig havde Regjeringen saameget mere Anledning til at forbyde, at man nu standfede med at opspise Formuen, saa at man kunde søge at konservere, hvad der er til Rest af den, som den jo har forelagt et Lovforslag i saa Henseende i begge Sessjoner. Det har ligget forrige Samling i 10 Maaneber og i denne Samling i 6 Maaneber, uden at der har været gjort det Allermindste ved det. Jeg tror ikke lettelig, at Nogen skal sige, at dette er et nyt Spørgsmaal, som er blevet forceret ind paa Finantsloven. Og ligesom jeg kan sige, at Regjeringen ved at bringe disse Spørgsmaal frem ikke har søgt at fremkalde en Konflikt, saaledes tør jeg ogsaa vidne om, at hverken Regjeringen eller Landstinget, eller hvad der har hørt til Folkethingets Mindretal, har søgt at fremkalde den Kamp, der nu forestaar. Jeg tror, at vi tør vidne for hele Verden, at vi have gjort Alt, hvad der har staaet i vor Magt, for at gaa afveien for den Kamp, der nu vil komme, have søgt at forebygge den. Det tror jeg, jeg skal kunne sige. Jeg tror, jeg kan kalde Alle til Vidne paa, at der fra Udvalgets Flertals Side, fra Folkethingets og Landstingets Flertals Side i i Fællesudvalget har været gjort de mest resolute Tilbud uden at møde fra den anden Side den allermindste Tilnærmelse, den allermindste Haandsrækning. Men ogsaa selv, efterat Fællesudvalgets Arbejde var strandet, har der jo, som vi Alle vide, været gjort Forsøg paa endnu at bringe det derhen, at man kunde undgaa denne Kamp og